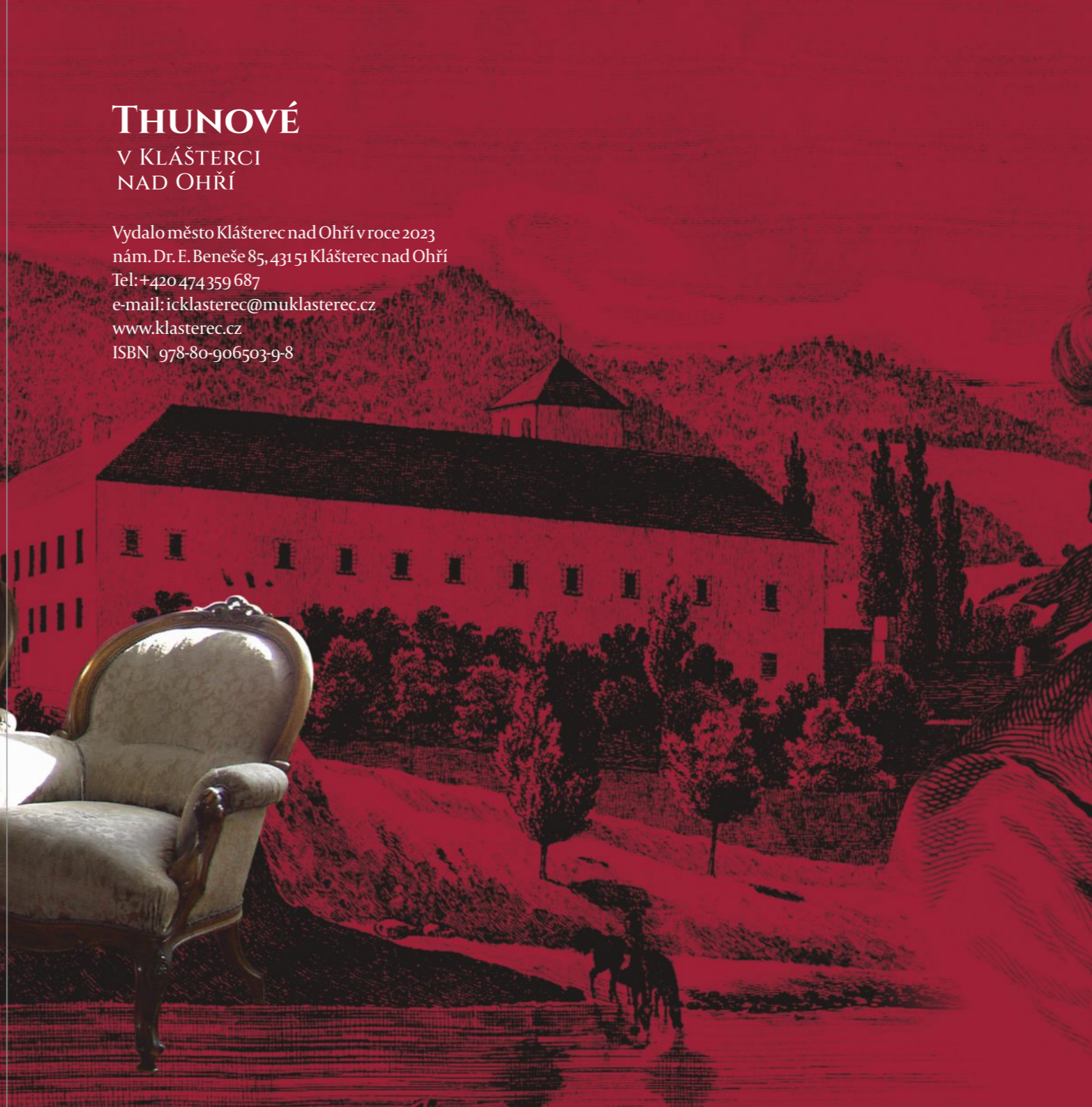

THUNOVÉ

V KLÁŠTERCI
NAD OHŘÍ

Vydalo město Klášterec nad Ohří v roce 2023
nám. Dr. E. Beneše 85, 431 51 Klášterec nad Ohří
Tel: +420 474 359 687
e-mail: icklasterec@muklasterec.cz
www.klasterec.cz
ISBN 978-80-906503-9-8

THUNOVÉ

V KLÁŠTERCI
NAD OHŘÍ

OBSAH

- 4 _____ ROD THUN-HOHENSTEIN
- 5 _____ THUNOVÉ V KLÁŠTERCI NAD OHŘÍ
- 6 _____ BROKOFOVÉ V KLÁŠTERCI NAD OHŘÍ
- 8 _____ KLÁŠTERECKÁ LINIE RODU
- 10 _____ KLÁŠTEREC NAD OHŘÍ
- 11 _____ KLÁŠTEREC NAD OHŘÍ, MĚSTO PORCELÁNU
- 12 _____ KLÁŠTEREC NAD OHŘÍ, MĚSTO LÁZEŇSTVÍ
- 14 _____ ZÁMEK KLÁŠTEREC NAD OHŘÍ
- 15 _____ SITUACE PO ROCE 1945
- 17 _____ ČLENOVÉ KLÁŠTERECKÉ LINIE RODU
- 27 _____ SLOVNÍČEK POJMŮ
- 30 _____ RODOKMEN

ROD THUN-HOHENSTEIN

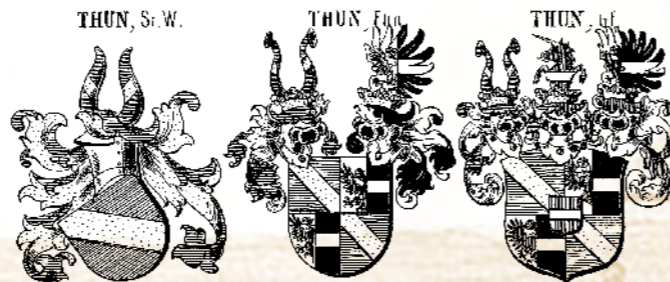
Rod Thun-Hohenstein je s historií města Klášterce nad Ohří i zdejšího zámku neodmyslitelně spjat a na stopy tohoto spojení narazíte i dnes, ať už půjdete procházkou kolem zámku, kostela či zámeckým parkem.

Naše město se za dobu působení rodu rozvíjelo jak z průmyslového, tak z kulturního hlediska a k tomuto rozvoji přispělo především založení porcelánky, jejíž původní budovy se do dnešní doby bohužel nedochovaly. Porcelán se však ve městě vyrábí dodnes a již svým názvem na své zakladatele s úctou odkazuje.

Rod Thunů pochází z Jižního Tyrolska. V této oblasti se nachází údolí Valle di Non, zvané také Ton, Tono a od názvu tohoto údolí pochází také samotný název rodu.

První zmínky o existenci rodu Thunů se objevují v první polovině 12. století. V 15. století již rod patřil k velmi významným a postupně se rozdělil do několika rodových větví, a to Castell-Thun, Castell-Brughier a Castel-Caldes. Na naši českou historii měla nejvíce vliv větev Castell-Brughierská.

Jejich majetek byl velký - do dnešní doby se dochovaly hrady Braghier a Belvesino. Od konce 13. století se hlavním rodovým sídlem stalo Castello di Belvesino, který se v dnešní době nachází ve správním území Tridenta. Sídlo bylo později přebudováno na honosný zámek a také došlo k jeho přejmenování na Castel Thun. Hrad Braghier byl přejmenován na Castel Bragher a došlo k přestavbě na velkolepý zámek. Castel Bragher se stal hlavním sídlem castell-bruchierské linie rodu. Zámek je v držení tohoto rodu i v současnosti.

Vývoj rodového erbu Thunů

Kryštof Šimon Thun

THUNOVÉ V KLÁŠTERCI NAD OHŘÍ

Jméno rodu Thun-Hohenstein je s Kláštercem nad Ohří spojováno od roku 1623, kdy Thunové v osobě Kryštofa Šimona Thuna zakoupili klášterecké panství po rodu Fictumů. Kryštofovi z Fictumu byl majetek zkonfiskován, protože se aktivně podílel na straně protestantských stavů na stavovském povstání. I přesto, že rod Thunů patřil původně k cizí šlechtě, tak velmi významně, a to po několik století, ovlivňoval dění v Čechách.

První, kdo z rodu Thunů přišel do Čech, byl nám dobře známý Kryštof Šimon Thun. Již od roku 1615 bojoval proti Turkům a ve třicetileté válce byl na straně císaře Ferdinanda II., který ho a jeho bratry v roce 1631 za věrnou službu odměnil povýšením do českého hraběcího stavu a také obdržel přídomek Hohenstein, který se odvíjel od názvu rýnského hrabství Hohenstein. Po třicetileté válce sice rod toto hrabství ztratil, ale přídomek ve jméně je používán dodnes.

Jak už bylo zmíněno, Kryštof Šimon Thun koupil panství Klášterec nad Ohří a s ním také Děčín, Choltice a Letovice. Jelikož neměl děti, svůj majetek odkázal potomkům svého bratra Jana Cypriána. Kryštof měl v úmyslu se vydat na církevní cestu a přidat se k jezuitům, ale nakonec zemřel na následky válečného zranění. Druhý Kryštofův bratr Jiří založil několik dalších zahraničních větví rodu, ty ale na dění v Čechách vliv neměly.

Dalším dědicem českého majetku byl Jan Zikmund Thun, který měl se třemi manželkami celkem 19 dětí (12 synů, 7 dcer). Jeho syn Quidobald se stal významným salzburským arcibiskupem. Další z jeho synů - Kryštof Šimon bojoval s Turky a v boji položil svůj život. Jeho bratr, velkopřevor maltéžského řádu František Zikmund, se v roce 1694 účastnil námořní bitvy proti Turkům a za úspěch byl jmenován vrchním velitelem papežského loďstva.

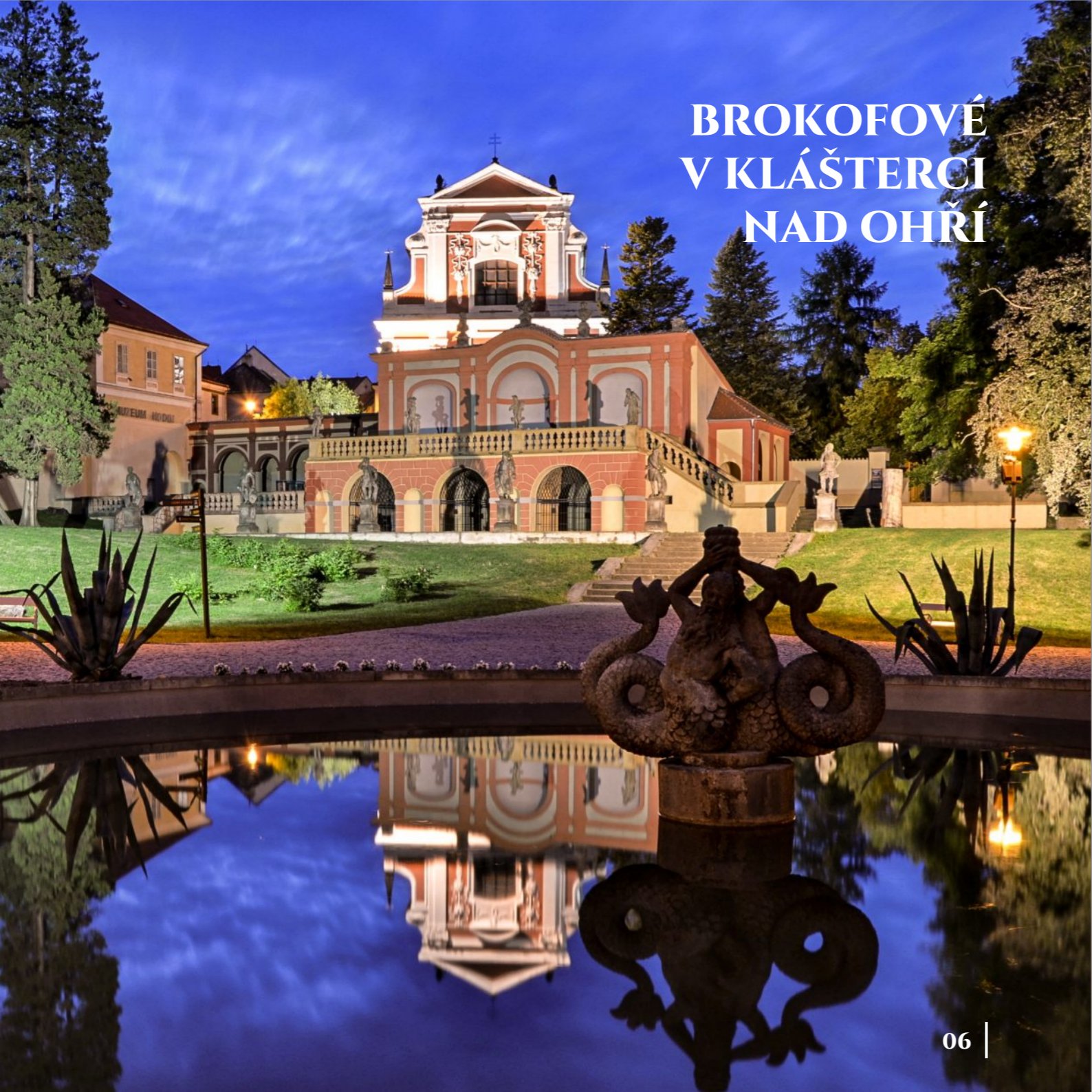
Dalším synem Jana Zikmunda byl Michael Oswald Thun. Ten je považován za velmi významného stavitele a zásadní je také pro Klášterec nad Ohří. Kromě mnoha jiných staveb se rozhodl opravit třicetiletou válkou zničený klášterecký zámek. V roce 1670 také nechal postavit v Klášterci nad Ohří barokní kostel Nejsvětější Trojice, kde zároveň založil i rodovou hrobku.

Další významnou památkou, realizovanou Michaelem Oswaldem, je vyobrazení Sedmera Mariiných bolestí a čtrnácti svatých pomocníků. Kaple byly postaveny v roce 1691 a spojovala je loretská kaple, která stála v místech staré porcelánky, a kaple Panny Marie na skále, která stála v místech pilíře současného železničního mostu. Sedmero Mariiných bolestí má, na rozdíl od Křížové cesty, pouze sedm zastavení a má představovat Mariin život naplněný utrpením, které prožívala jako matka Ježíše Krista.

Kolem kláštereckého zámku nechal vybudovat barokní zahradu, ve které vznikla mimo jiné sala terrena a letohrádek. Zásadní pro rozvoj parku byl rok 1784 a s ním požár zámku - po tomto požáru nebyla barokní zahrada již obnovena a postupně začal být budován park anglického typu, zdůrazňující krásy volné přírody. Zbytky zchátralého letohrádku byly odstraněny a nejenom sochy a kašna byly přeneseny do města, především na náměstí.

Michael Oswald Thun zároveň pozval do Klášterce sochaře Jana Brokofa.

BROKOFOVÉ V KLÁŠTERCI NAD OHŘÍ

Jan Brokof přijal pozvání Michala Oswalda Thuna a v Klášterci strávil léta 1685–1687. Zde se mu také narodil jeho nejstarší syn, Michal Jan Josef Brokof.

Ačkoliv nepatří k nejvýznamnějším představitelům českého barokního sochařství, byl to on, kdo poskytnul svým synům, a to především svému mladšímu synovi Ferdinandu Maxmiliánovi, základní sochařské dovednosti a schopnosti. Bez cenných rad a dovedností, které Jan Brokof svým synům předal, by se Ferdinand Maxmilián Brokof nemohl stát jedním z nejvýznamnějších sochařů českého i světového baroka. Paradoxně právě v tom tkví jeho největší sláva.

Léta strávená na kláštereckém panství věnoval Jan Brokof především práci na sochařské výzdobě sala terreny v zámeckém parku a náměstí.

Jeho stěžejním dílem je již zmiňovaná budova sala terreny. Jde o raně barokní jednopatrovou zahradní budovu, která je otevřená arkádou směrem do zámeckého parku. Pochází ze třetí třetiny 17. století a jejím autorem je italský stavitel Rossi de Lucca. Uvnitř se nachází prostorný sál s oválnou kašnou s plastikou Herkula, na stropě jsou patrné zbytky nástropní fresky. Sala terrena byla využívána nejdříve jako jízdárna, později jako letní jídelna a nakonec také jako depozitář zámeckého zahradnictví či lapidárium.

Veškerá sochařská výzdoba sala terreny pochází z klášterecké sochařské dílny Jana Brokofa a stejně jako Lví fontána na náměstí byla součástí původní velké kašny v horní třetině náměstí. Na atice sala terreny jsou to především busty dvou Turků a římského imperátora a na balustrádě terasy sochy z cyklu Čtvero ročních období – jedná se o alegorii Léta (Aestas), Podzimu (Autumnus), Zimy (Hiems) a Země (Terra).

Ze sochařské dílny Jana Brokofa pochází i sochy umístěné na volném prostranství před sala terrenou. Jedná se o sochy čtyř světadílů. Jsou to Evropa, Asie, Amerika a Afrika. Pátý světadíl, Austrálii, Evropa v době vzniku soch ještě neznala. Cyklus pokračuje sochou bájněho řeckého hrdiny Odyssea a neznámé alegorie. Pravděpodobně se jedná opět o alegorii Evropy.

Před sala terrenou se dále nachází volně stojící sochy zobrazující mytologické postavy římských bohů Merkura a Venuše. Vyobrazení hrdinů a řeckých či římských bohů bylo ke konci 17. století velice oblíbené a v raně barokním umění se objevuje relativně často.

K nejvýznamnějším sochařským památkám na náměstí patří tzv. Lví fontána, která se nachází v dolní třetině náměstí. Pochází z dílny Jana Brokofa z let 1685–1687.

Představuje skupinu tančících dětí, které nesou mísovitou nádobu a celý tento výjev korunuje menší socha královského lva, držícího v tlapách thunský erb. Obě plastiky byly součástí velké kašny, která stála v horní třetině náměstí do roku 1945.

V zámeckém parku nalézáme i další Brokofovu sochu, a to v zámecké kašně z roku 1686, která představuje bájněho syna Neptuna a Amfitrité, Tritóna. Také vyobrazení Tritóna je ve výtvarném umění a sochařství poměrně častou záležitostí. Bývá zobrazován jako napůl člověk a napůl ryba troubící na mušli.

Po smrti Jana Zikmunda byl zadlužený rodový majetek rozdělen mezi syny. Syn Michael majetek, který zdědil po svém otci a bratrech, anebo ho zakoupil, znovu v roce 1671 rozdělil. Vznikla tak dvě samostatná svěřenectví neboli fideikomisy. Bratr Maxmilián dostal panství Děčín, Podmokly, Schönstein, Jílové a Bynov. Sám Michael si ponechal Klášterec, Felixburk, Pětipsy, Benešov nad Ploučnicí, Žehušice, Markvartice a tyrolské statky Mattarello a Steinmanhof. Třetí fideikomis byl vytvořen až v roce 1703.

Další Michaelův bratr Jan Arnošt získal panství Achleuten-Hechenberg v Horních Rakousích. Michael Oswald měl pouze dvě dcery a v roce 1694 zemřel bez mužského dědice.

Majetek připadl jeho bratrovi Maxmiliánovi, který ale v roce 1701 zemřel také. Maxmiliánův majetek získává jeho syn Jan František Josef, i ten ale záhy umírá. Naštěstí má ale již dědice rodového majetku, kterým je Jan Josef František Thun a který po vymření choltické větve vlastní všechny tři fideikomisy. Jan Josef František byl také velmi známý pro svůj zájem o medicínu a léčitelství. Věřil, že je obdařený magickými schopnostmi, díky kterým vyléčí různé druhy nemocí. Příkládáním svých rukou na postižená místa údajně léčil neduhy svých poddaných.

Měl celkem pět synů, mezi čtyři z nich byl později znovu přerozdělen rodový majetek. Nejstarším synem byl František Josef Jan Thun, který v roce 1785 rozdělil thunský majetek opět na čtyři části.

Při dělení majetku se tedy česká část rodu Thun-Hohenstein rozdělila na čtyři hlavní linie. Kláštereckou linii založil František Josef, Václav Josef založil děčínskou linii, choltickou Jan Nepomuk a poběžovicko-benátskou linii založil Antonín Josef. Nejvýznamnější z thunských linií rodu byla linie děčínská a klášterecká.

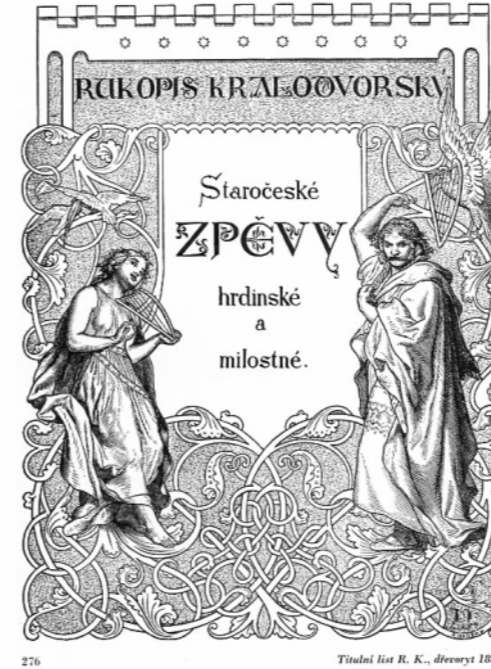

Josef Matyáš Thun

KLÁŠTERECKÁ LINIE RODU

Klášterecká linie rodu byla oficiálně založena Františkem Josefem Thun-Hohenstein, ale již dříve členové rodu sídlili v Klášterci a ovlivňovali dění ve městě.

Nejvýznamnějším členem klášterecké linie byl vnuk Františka Josefa Josef Matyáš Thun, který bojoval v Napoleonských válkách. Studoval češtinu a dějiny literatury, podporoval českou kulturu, byl členem vlasteneckých spolků a překládal české národní písně do němčiny. Účastnil se dokonce i pokládání základního kamene Národního divadla. Matyáš kromě písní přeložil i Královedvorský rukopis a vydal

276

Titulní list R. K., dle prvot. 1859

německou brožuru Slavismus v Čechách, ve které prohlásil, že není Němec, ani Čech, ale „ein Böhme“. Zastával názor, že jen rakouská monarchie zajistí svobodný rozvoj všech národů a jen díky ní mohou existovat Čechy. Stal se spoluzakladatelem České spořitelny. Josef Matyáš Thun byl také členem Královské české společnosti nauk. V roce 1848 byl v Národním výboru. Slovanského sjezdu se kvůli nemoci nemohl účastnit. Radikalizace politické situace v zemi ho donutila odstoupit a stáhnout se z veřejného života. Z Klášterce nad Ohří se přesunul do Salzburku, kde také v roce 1868 zemřel. Dnes je Matyáš, stejně jako jeho žena, uložen v Thunské hrobce v Klášterci nad Ohří. Se svojí manželkou Franziskou Johannou měl dvanáct dětí, z nich se jen osm dožilo dospělosti.

Jeho vnuk Josef Oswald II. byl poslancem zemského českého i říšského sněmu. V roce 1898 ho císař

jmenoval rytířem řádu zlatého rouna. Josef Oswald II. zdědil majetek také po své matce Johanně Salm-Reifferscheidt, protože linie rodu Salm-Reifferscheidt, ze které pocházela Johanna, vymřela po meči. Od té doby nesla klášterecká linie rodu jméno Thun-Hohenstein-Salm-Reifferscheidt. Poslední, kdo toto jméno nesl, byl Matthias Oswald Thun-Hohenstein-Salm-Reifferscheidt.

Po vzniku Československé republiky byla část kláštereckého panství rodu Thun v rámci první pozemkové reformy zabavena. Josef Oswald III. neměl děti, a proto si adoptoval svého synovce. Majetek tím pádem po Josefovi zdědil jeho synovec Matthias Oswald. S příchodem roku 1945 byl majetek rodu zabaven a členové rodu odešli z naší země.

Klášterecká linie rodu Thun-Hohenstein žije po odchodu z Čech převážně v Rakousku.

Josef Oswald II. Thun

KLÁŠTEREC NAD OHŘÍ

Nejstarší zmínky o Klášteci nad Ohří pocházejí z první poloviny 12. století, kdy zde benediktýni z postoloprtského kláštera založili proboštvství. To bylo v roce 1277 zrušeno, ale od proboštvství tohoto kláštera odvozujeme název města.

V roce 1352 se objevuje latinský název města Claustrellum a v roce 1356 se objevuje německý název Klosterlin. Po zrušení kláštera připadla tato oblast do vlastnictví královské komory a později přešla do majetku rodu Šumburků, kteří sídlili na nedalekém hradě Perštejn, později na hradě Nový Šumburk. V roce 1449 prodal Vilém ze Šumburka majetek Vilémovi z Ilburku, který byl následně nucen majetek v roce 1453 postoupit skupince věřitelů, kterým dlužil. V této skupince byli i bratři Fictumové, kteří vyplatili ostatní věřitele, a stali se jedinými majiteli panství Nový Šumburk-Klášterec.

Fictumové se na naše území dostali v polovině 15. století.

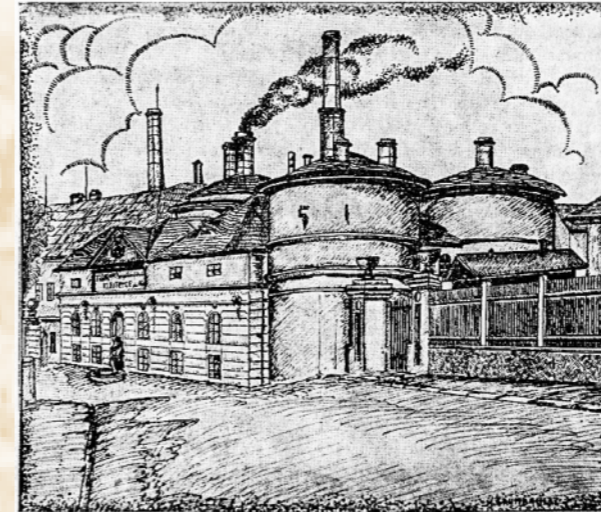
V roce 1453 zakoupil Opl z Fictumu hrad Nový Šumburk, ale v jeho držení byly i další statky v severozápadních Čechách. Rod Fictumů v Klášteci založil zámek – na začátku 16. století zde vybudovali nové sídlo, nejprve byl postaven panský dům, který byl až poté postupně přestavován na zámek.

Další z Fictumů, Kryštof Fictum, se aktivně podílel na straně protestantských stavů na stavovském povstání, což se rodu stalo osudným. Zemřel již v roce 1619, tedy dříve, než mohl být potrestán. Před smrtí se vzdal všech funkcí, přesto byl za svou účast na povstání posmrtně odsouzen ke ztrátě cti a majetku. Jeho jmění bylo zkonfiskováno a císař Ferdinand ho prodal v roce 1623 Kryštofu Šimonovi z Thunu. A tímto se začala psát nová kapitola dějin našeho města.

Thunové sídlili v Klášteci až do roku 1945, kdy jim byl majetek na základě dekretů prezidenta republiky zabaven.

KLÁŠTEREC NAD OHŘÍ, MĚSTO PORCELÁNU

Kruhová pec na dobové rytině

Rod Thun stál také u zrodu výroby porcelánu. Zakladatelem klášterecké manufaktury se stal na panství hraběte Františka Josefa Thuna tehdy už penzionovaný správce panství Jan Mikuláš Weber. První pokusná vypalování uskutečnil na přelomu let 1793/94 právě on. Jako rok vzniku klášterské porcelánky je uváděn rok 1794.

Weber dostal k dispozici nejprve prostory sala terreny, kde byla vybudována provizorní pec. První pokus o výpal se v sala terreně uskutečnil 18. dubna 1794 a byl neúspěšný. Nezdařily se ovšem ani další pokusy v této peci, a proto byla postavena nová kruhová pec mimo zámecké prostory. Druhý pokus, který se konal 15. září 1794, se ale bohužel také příliš nepodařil. Z tohoto výpalu nicméně pochází nejstarší dochovaný zkušební kus porcelánu, a to koflík s nápisem Vivat Böhmen, který je v současnosti umístěn v expozici kláštereckého zámku.

V roce 1797 si porcelánku pronajal Christian Nonne, obratný podnikatel, který měl v nájmu i jiné evropské porcelánky. V roce 1803 Nonnemu vypršela nájemní smlouva a novým majitelem provozu se mezitím stal Jan Josef Thun, protože J. M. Weber v roce 1801 zemřel. Jan Josef Thun změnil původní název porcelánky – pojmenoval ji Hraběcí Thunská továrna a změnila se také značka porcelánu, z původního písmene K s parohy se změnila na písmena TK. Nad tuto značku pak ještě v roce 1895 přibyla korunka.

Roku 1820 přebírá porcelánku do výhradního vlastnictví Josef Matyáš Thun a 15. března 1822 získává hrabě privilegium výroby porcelánu.

Porcelán se z Klášterce vyvážel do celého světa. Klášterecká porcelánka měla ve Vídni obchod se svými výrobky. Postupně byl pro potřeby porcelánky vybudován celý výrobní komplex. V roce 1945 byla porcelánka, stejně jako zámek, rodu zkonfiskována, a to na základě dekretů prezidenta republiky. I když dnes již původní komplex budov klášterecké porcelánky nestojí a rod již není vlastníkem, jméno Thun je s českým porcelánem trvale spojeno. V druhé polovině 20. století byl vybudován na okraji města Kláštec zcela nový areál porcelánky a v roce 1967 se výroba porcelánu přesunula do nových budov.

Porcelánka Thun

KLÁŠTEREC NAD OHŘÍ, MĚSTO LÁZEŇSTVÍ

Kresba historické podoby lázní Evženie od místního umělce Šimona Čekala

V roce 1883 zemědělec Josef Ficker objevil na svém pozemku pramen, který později jeho nový majitel František Fieber pojmenoval po své manželce Evženii. František Fieber založil plnírnu a postavil nad pramenem pavilon a také založil budoucí lázeňský park.

V roce 1897 byl objeven druhý pramen, který dostal jméno Městský, a až o téměř 100 let později, v roce 1990, byl objeven třetí pramen – Klášterecský. To vše se tak stalo základem pro areál lázní Evženie.

Historii města a jeho rozvoj také velmi ovlivnily požáry, kterých během staletí vypuklo několik.

Připomeňme například ten z roku 1639, při kterém byl mimo jiné zničen starý farní kostel v dnešní Zahradní ulici. Oheň byl záměrně použit při vyhánění Švédů ze zámku. Požár se nepodařilo nakonec udržet jen v určité oblasti, což bylo původním záměrem, a zasáhl celé město.

Opět hořelo v roce 1726. Je 14. září a ohniskem tohoto požáru se stává dům kamnáře Kašpara Schreinerera, což jak se později ukáže, nebude poprvé, kdy se toto jméno zapíše do dějin Klášterce.

V roce 1784 se další požár rozšířil z dílny kovářského mistra Františka Paula, odkud vítr roznesl oheň po celém městečku. Zničeno bylo mnoho budov včetně zámku, kostela Nejsvětější Trojice, školy či fary. Oheň se naštěstí zcela vyhnul hřbitovnímu kostelu Panny Marie Utěšitelky. Zajímavostí je, že v souvislosti s tímto požárem vznikla jedna z klášterecských městských částí Útočiště, která byla postavena právě jako náhradní zázemí po obyvatele poškozené požárem.

Plameny tehdy poškodily celé horní město, a to včetně kostela, fary či školy, ale i další části. Vyhnuly se jen několika málo budovám, například radnici, pivovaru, zvonici či špitálu.

Jak už bylo zmíněno výše, hrnčířský a kamnářský rod Schreinerů se do dějin našeho města s velkou pravděpodobností opravdu nesmazatelně zapsal ještě jednou, a to přesně 23. července 1859, kdy vypuknul zatím poslední velký požár města.

Ohniskem požáru se stal dům č. p. 53 v dnešní Nerudově ulici, jenž obýval hrnčíř Karel Schreiner, pravděpodobně potomek Kašpara Schreinerera, který způsobil požár roku 1726. A tentokrát už požár zachvátil celé město a vyžádal si i několik lidských životů. Mezi oběťmi byl i viník požáru, Karel Schreiner. Zničeno bylo přes 200 budov, mimo jiné i nedávno nově postavená budova radnice, budova pošty či školy. Požár zasáhl znovu farní kostel, kde opět hořela celá střecha včetně věžičky, a také budova fary. Opravné práce probíhaly relativně rychle, takže se v kostele konaly první bohoslužby již na konci téhož roku. Veškeré náklady na opravu kostela zaplatil Oswald Thun. Opravy vedl thunský stavitel Wenzel Glaser. Naštěstí se tento požár zcela vyhnul zámku.

ZÁMEK KLÁŠTEREC NAD OHŘÍ

Kláštecký zámek byl postaven na skále na levém břehu řeky Ohře. Základy zámku byly položeny přibližně v roce 1514, kdy na místě dnešního zámku nechal Volf Dětřich Fictum postavit panský dům. Ten jeho potomci postupně zvětšovali a přistavěli k domu také věž. Panský dům byl ohrazen a nějakou dobu zde byla tvrz. První velkou opravou a rozšířením prošel zámek v roce 1590. Vznikly zde sály s renesančními klenbami, které se na zámku nacházejí dodnes. Fasádu zámku zdobily renesanční sgrafitové rustiky a také byly vytvořeny arkády. Při odchodu Fictumů z Klášterce, v roce 1620, měl zámek již tři křídla a věž.

Zámek za svoji historii celkem třikrát vyhořel. Poprvé za třicetileté války. Oprava byla provedena podle návrhu Carla Luraga až v 50. letech 17. století, kdy Michael Oswald Thun nechal provést barokní úpravy a přistavěl čtvrté křídlo zámku. Zároveň kolem zámku založil barokní zahradu a naproti zámku nechal vybudovat sala terrenu a letohrádek. Budovu letohrádku dnes již v zámeckém parku nenajdeme, poslední zmínku o jeho existenci nalezneme ve fideikomisním protokolu z roku 1860.

V době, kdy už panství vlastnil Josef Matyáš Thun, proběhla další nákladná oprava zámku, při které vznikla zámecká terasa. Další požáry zámek zasáhly v roce 1784 a poté 1856. Požár v roce 1856 pocházel z hospodářských budov přímo pod zámek, odkud se rozšířil i do zámku, město naštěstí tento požár nezasáhl. Po tomto požáru byly preventivně zrušeny hospodářské stavby v okolí zámku včetně mlýna a místo nich došlo k rozšiřování parku. Zámek byl po posledním požáru upraven v novogotickém stylu.

Po vzniku Československé republiky došlo k zabránění části klášteckého panství, dokonce se i o zámku uvažovalo jako o budově sloužící veřejnosti. Tomu se ale podařilo díky uměleckohistorické hodnotě zámku

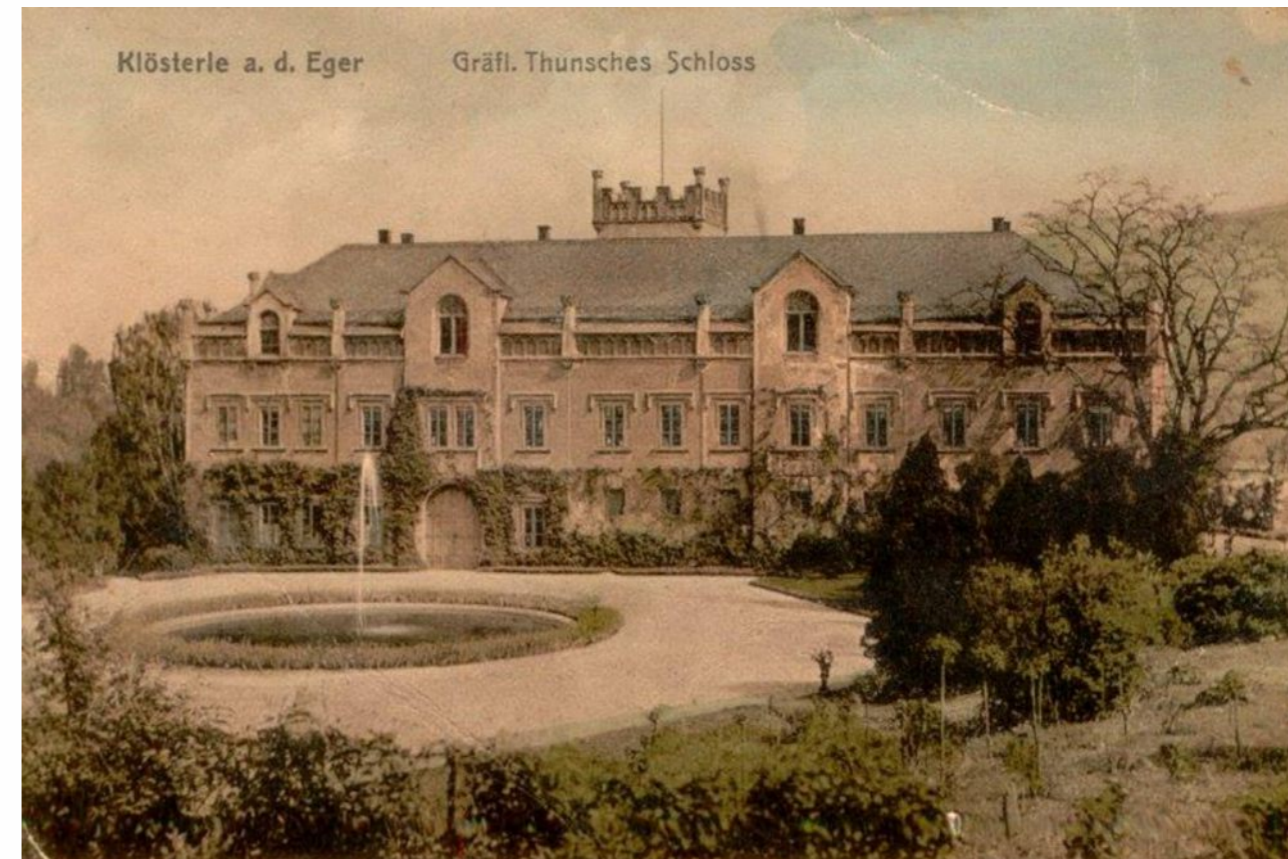
zabránit. Za války se zámecké sklepení využívalo jako kryt pro chlapeckou a dívčí školu. V roce 1945 byl zámek na základě dekretu prezidenta republiky zkonfiskován. Po roce 1945 zámek užíval městský národní výbor a uvažovalo se i o umístění národní školy do jižního křídla zámku. V roce 1948 přebírá správu majetku Národní kulturní komise.

Stav zámku byl v té době velmi špatný až havarijný. V roce 1949 došlo k zařazení zámku do 1. kategorie památek, tedy do skupiny 48 nejvýznamnějších hradů a zámků, které budou sloužit pouze ke kulturnímu využití. Zámek měl v roce 1950 pouze dva zaměstnance a správce pana Antonína Waleczka. V období mezi lety 1950-1952 byl zámek znovu opraven a uzpůsoben pro potřeby muzea.

V roce 1953 zde Uměleckoprůmyslové museum v Praze zřídilo muzeum porcelánu, které se v zámku nachází dodnes. Zároveň byla v zámku zřízena pobočka Státního archivu v Plzni, přesněji zemědělsko-lesnického oddělení. Jejím založením a vedením byl pověřen Jiří Kynčil. Podle inventáře můžeme vidět, že na zámku byly uloženy i archivní fondy týkající se Velkostatku Klášterec nad Ohří, rodu Salm-Reifferscheidt, rodu Thun a také fond Klášterec nad Ohří - porcelánka. Jiří Kynčil pracoval v archivu, který byl umístěn přímo na zámku. V roce 1969 se Jiří Kynčil stal ředitelem klášteckého zámku.

Od roku 1993 zámek patří do majetku města Klášterce nad Ohří. Od té doby byl zámek se svým okolím již několikrát opraven a na zámku dnes můžeme navštívit několik prohlídkových okruhů.

Podoba zámku se v průběhu dějin velmi měnila, v období renesance zdobila fasádu sgrafita, později byla fasáda bílá, okrová, zelená, růžovo-bílá a v roce 2010 došlo k přeměně na současnou červenou barvu.

SITUACE PO ROCE 1945

Zámek po smrti Josefa Oswalda III. v roce 1942 pravděpodobně trvale nikdo neobýval. V červnu 1945 byl přijat dekret prezidenta republiky, který pojednává o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa. Rodu Thun-Hohenstein tak byl po ztrátě některých členů na frontě zámek i majetek na základě tohoto dekretu zabaven. V této poválečné době již někteří členové rodu žili v zahraničí, zbytek rodiny je velmi rychle následoval.

Klášteckí Thunové vlastnili také velké množství lesů v okolí města, a proto se musela řešit i konfiskace tohoto majetku. Lesní velkostatek Klášterec byl předán pod státní správu v listopadu 1946. Konfiskace se týkala i kláštecké porcelánky. Po válce byl nejdříve Zemským národním výborem jmenován prozatímní národní správce Dr. Arnošt Klauber a poté byla porcelánka v říjnu 1945 zestátněna dekretem prezidenta republiky o znárodnění dolů a některých průmyslových podniků.

ČLENOVÉ KLÁŠTERECKÉ LINIE RODU

JOSEF OSWALD III. Thun-Hohenstein-Salm-Reifferscheidt

* 18. 12. 1878 + 21. 9. 1942

Josef Oswald III. se narodil v Klášterci nad Ohří jako nejstarší syn Josefa Oswalda II. a Christiany Waldstein. Měl dva mladší bratry – Adolfa a Paula. Josef vystudoval práva a získal titul JUDr. Po smrti svého otce Josefa Oswalda II. v roce 1913 přebírá klášterecké panství.

Zapojil se do bojů první světové války a účastnil se válečného tažení proti Srbsku. Po bitvě u Šabacu na konci roku 1914 byl kvůli nemoci z vojenské služby propuštěn. Z armády odešel s hodností poručíka a po konci první světové války se vrátil do Klášterce. V té době byl zámek ve velmi špatném stavu a potřeboval nákladné opravy.

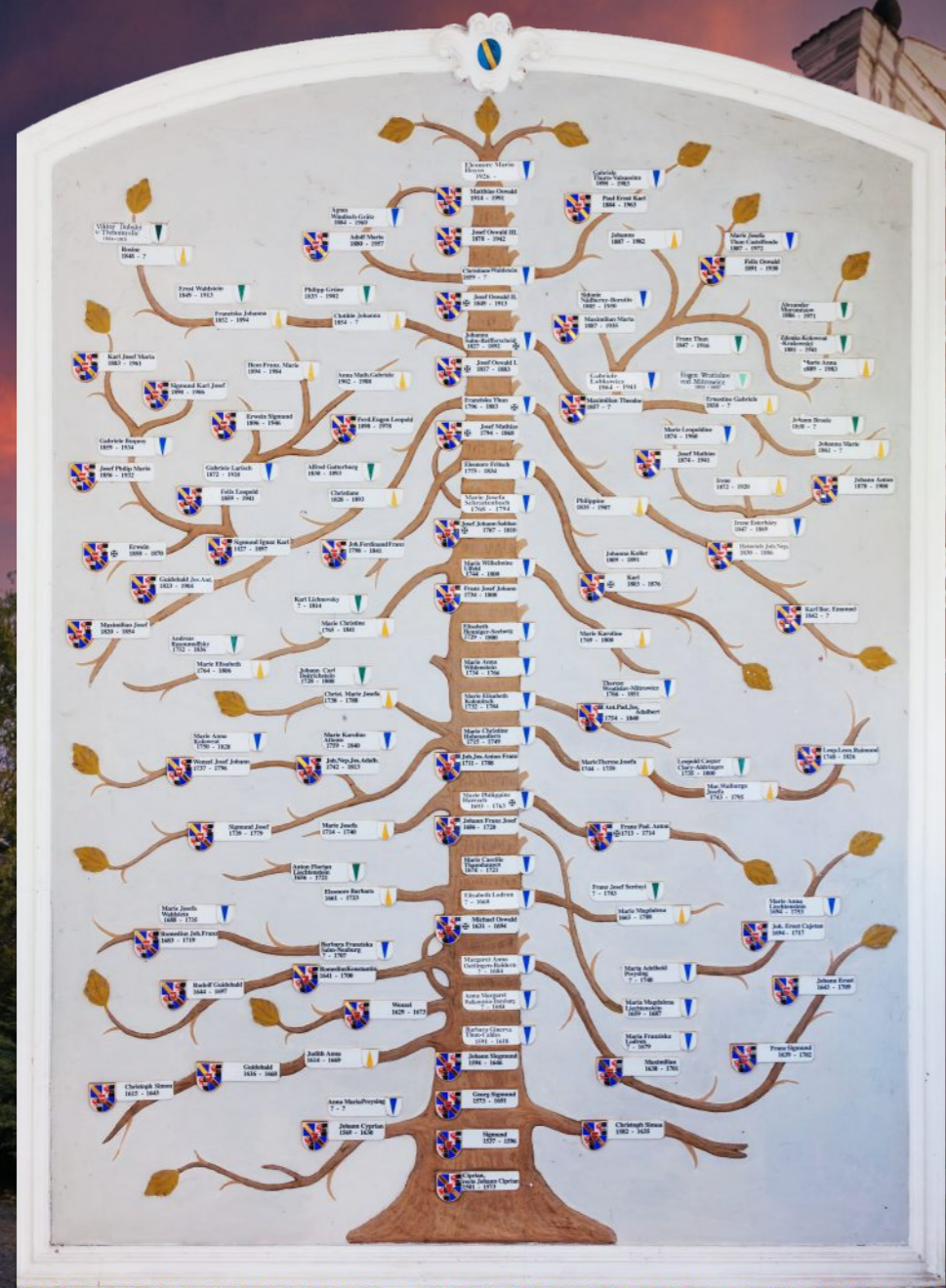
V rámci první pozemkové reformy po roce 1918 došlo k zabavení části kláštereckého panství a tím přichází rod o část svého majetku. Objevovaly se zde snahy o to, aby veřejnost mohla využívat klášterecký zámek. Stát chtěl v prostorech zámku umístit školu nebo ho dokonce přestavět na bytové jednotky. Naštěstí se Josefu Oswaldovi povedlo tyto snahy zastavit. Argumentoval tím, že zámek s parkem mají umělecko-historickou hodnotu, a že je zde nutná také velmi nákladná údržba. Zámek i park byly tedy uchráněny před státními záměry. I přesto Josef Oswald otevřel zámecký park pro veřejnost. Na procházku do parku bylo možné jít v neděli odpoledne, a to pouze od dvou do pěti hodin. Po smrti Josefa Oswalda se celý areál parku i zámek pro veřejnost zcela uzavřely.

Josef Oswald III. byl vrchním velitelem kláštereckého střeleckého spolku, který sídlil v oblasti dnešních lázní. V roce 1935 byl také ředitelem klášterecké porcelánky Thun, kterou vlastnil.

Zemřel 21. 9. 1942 v Klášterci nad Ohří. Pohřeb byl velkolepý. Rozloučení se dokonce účastnilo i služebnictvo. Když vynášeli jeho rakev z nádvoří zámku, na počest vystřelili třikrát z malého kanónu. První rána byla tak velká, že se vysklila okna na zámku. V čele pohřebního průvodu šel komorník Trejbal, který nesl na polštářku všechna vyznamenání hraběte. Pohřební průvod šel od zámku přes park a hlavní branou vyšel ven z parku. Poté se vydal po silnici nahoru ke kostelu Nejsvětější Trojice. Před kostelem již čekali myslivci ve svátečních uniformách a smuteční průvod doprovázeli hrou na lesní rohy. Byli zde proto, že hrabě Thun vlastnil velké množství lesů v okolí Klášterce. Poté se průvod přemístil do kostela Nejsvětější Trojice. Je pravděpodobné, že byl stejně jako jeho otec uložen do klášterecké thunské hrobky. V dnešní době se ale jeho rakev s ostatky v hrobce nenachází.

Josef Oswald III. neměl žádné vlastní děti, a proto si adoptoval svého synovce Matthiase Oswalda Thun-Hohenstein-Salm-Reifferscheidt, který po něm zdědil celé klášterecké panství.

Strom života klášterecké linie rodu Thunů v jejich rodové kryptě v kostele Nejsvětější Trojice v Klášterci nad Ohří

ADOLF MARIA

Thun-Hohenstein

* 31. 3. 1880 + 29. 9. 1957

Adolf Maria byl druhým synem Josefa Oswalda II. a Christiany Waldstein. Stejně jako jeho bratr Josef se narodil v Klášterci. Kvůli studiu medicíny město opustil, ale když studium dokončil, otevřel si ordinaci nedaleko, v Karlových Varech. Stal se z něj vyhlášený ortoped, který pomohl mnoha lidem, a to mnohdy i těm, které ostatní lékaři prohlásili za nevléčitelné. K léčení využíval metodu, která se velmi podobala později vynalezené Vojtově metodě. Lidé jí začali přezdívat Thunova metoda. V roce 1924 byl také veden jako důstojník zdravotnictva v záloze s hodností kapitána. V roce 1912 se oženil s Agnes, princeznou z Windisch-Grätz. Měli spolu pět dětí – Matthiase, Alfreda, Christiane Johannu, Marii Gabrielle a Michaela.

Později žil společně se svou ženou Agnes v Karlových Varech, dle dostupných pramenů s nimi v roce 1938 bydlel i jejich nejstarší syn Matthias.

S ohledem na politickou situaci se musel v roce 1938 rozhodnout, zda chce dál zůstat lékařem. Adolf chtěl dál pomáhat lidem, a proto vstoupil do NSDAP, jinak by ve své práci nemohl dále pokračovat. Rodina mu vstup do strany velmi často vyčítala, avšak bránil se slovy, že buď zůstane lékařem a bude pomáhat lidem, anebo bude muset na frontu, kde ho mohou zastřelit. S ideologií nesouhlasil, a proto se proti ní snažil skrytě bojovat.

Adolf se později v Karlových Varech ze své ordinace přesunul do důstojnického lazaretu, který byl umístěn v části budovy dnešního hotelu Pupp. Musel si zde prožít strašné věci, které často nebyly v souladu s posláním lékaře. Měl povinnost řídit se rozkazem – nejprve léčit zraněné muže, kteří jsou potřební, a až poté ženy, či je dokonce nechat umírat. V průběhu války mu zde začaly pomáhat i jeho dvě dcery a později i syn Michael.

Jako lékař velmi rychle pochopil, co se za války děje se židy a s postiženými lidmi. Zároveň, a to i díky své profesi, pomohl mnoha lidem utéct ze země a ukrýt se. Vystavoval jim žádanky a doporučení na vyšetření k různým specialistům. A dané osoby se vždy po cestě k odbornému lékaři nenápadně ztratily...

Adolf po konci druhé světové války odešel se svojí ženou a některými dětmi k příbuzným do německého městečka Schwaigern. Zemřel v roce 1957, ve věku 77 let. Po Adolfově smrti se jeho žena Agnes přestěhovala do domova pro seniory, kde žila až do své smrti v roce 1969.

PAUL ERNST

Thun-Hohenstein

* 10. 11. 1884 + 13. 9. 1963

Paul Ernst byl posledním synem Josefa Oswalda II. a Christiany Waldstein. Narodil se v Praze. Paul trávil dětství částečně zde a také v Žehušicích. V Praze pobýval v Thunovském paláci v Thunovské ulici, dnes se v této budově nachází britské velvyslanectví. Vystudoval práva a získal titul JUDr., věnoval se psaní.

V 16 letech Paul odešel do Mnichova a posléze do oblasti Horních Rakous, kde pracoval jako rakouský diplomat. Po první světové válce o tuto práci přišel, neboť se stal českým občanem. Rakouské občanství získal až po druhé světové válce, v roce 1947. Paul, stejně jako jeho bratr Josef Oswald, bojoval v první světové válce, kde byl těžce zraněn a zůstaly mu trvalé následky. Po zbytek života byl slabý a nemocný.

V roce 1919 se oženil s Gabriele Gfn. Thurn und Valsassina-Como-Vercelli. Z tohoto manželství vzešly čtyři děti – Leonhard, Sophie Franziska, Eleonore Christiane a Johann Ernst.

Paul Ernst při studiu ve svém salonu v roce 1910

Poté i se svojí ženou přesídlil do Klášterce nad Ohří. Pobývali také v rakouském městě Bleiburg, kde se jim narodili dva synové – Leonhard a Johann Ernst.

Rodina nakonec odešla do Vídně, kde Paul začal pracovat jako mentor pro začínající spisovatele a současně překládal z francouzštiny a italštiny. Přeložil například dílo Opilý koráb od Arthura Rimbauda a stal se z něj uznávaný spisovatel, avšak jeho příjmy byly velmi nízké. Lásku k literatuře a k psaní získal nejspíše od své výjimečné matky Christiany Thun-Hohenstein roz. Waldstein, která si i přes nepřízeň doby prosadila, že se stane spisovatelkou. Matka Paula psala především povídky. Mezi Paulovo dílo patří například Österreichische Lebensform, Herbstwanderung nebo také Gedichte.

Paulova žena Gabriele pracovala ve farní knihovně St. Stephan, což také nepřineslo mnoho peněz do rodinného rozpočtu a rodina se potýkala s finančními problémy. Paul zemřel ve Vídni v roce 1963, měsíc před tím, než se mu narodila poslední vnučka.

MATTHIAS OSWALD

Thun-Hohenstein-Salm-Reifferscheidt

* 18. 4. 1914 + 16. 5. 1991

Matthias byl synem mladšího bratra Josefa Oswalda III., Adolfa Thun-Hohensteina, a Agnes Princezny Windisch-Grätz. Byl nejstarší z pěti dětí. V dětství pobýval v Klášterci a také v Tachově u prarodičů z matčiny strany. Jako adoptivní syn svého strýce Josefa Oswalda III. žil již před druhou světovou válkou na zámku v Klášterci nad Ohří. Byl posledním „pánem kláštereckého panství“.

Po maturitě na vídeňské škole si dodělal obchodní vzdělání, které ho mělo připravit na vedení rodinné klášterecké porcelánky. Matthias měl velkého obchodního ducha a smysl pro obchod.

Kolem roku 1938 pobýval se svými rodiči v Karlových Varech.

Za druhé světové války byl poručíkem a dokonce padl do ruského zajetí, ze kterého se mu naštěstí podařilo vrátit. Po válce Matthias odešel do Vídně, kde pracoval jako obchodník, po svém bratřovi Michaelovi převzal vedení vídeňského obchodu s porcelánem. Obchod byl prodejnou kláštereckého porcelánu Thun a porcelán se odtud prodával do celého světa. V době druhé světové války byly dodávky porcelánu z Klášterce omezené, ale po válce vídeňský obchod navázal na předválečné obchodní styky a dodávky porcelánu z Klášterce. Bohužel v momentě, kdy vládu v Čechách převzal komunistický režim, bylo propojení vídeňského obchodu s kláštereckou porcelánkou Thun navždy přerušeno.

Matthias byl velmi pohledný a vysoký muž, který toho nikdy moc nenamluvil. V roce 1954 se oženil s Leonore Hoyos Freiin zu Stichsenstein, která pocházela z oblasti Dolních Rakous. Z manželství vzešly čtyři děti – Marie Eleonora, Johanna Gabrielle, Paula Christiane a Lukas Michael.

V době, kdy probíhalo vyvlastnění rodového majetku, byl Matthias v ruském zajetí. Situací byl velmi zklamán a o Klášterci ani nikdy moc nemluvil. Do Klášterce nad Ohří už se nechtěl nikdy podívat, ale nakonec toto své předsevzetí porušil, a ještě jednou město a zámek navštívil. Zemřel v roce 1991 ve Vídni.

CHRISTIANE JOHANNA Thun-Hohenstein

* 25. 1. 1917 + 5. 2. 1997

Christiane Johanna byla mladší sestrou Matthiase, první dcerou Adolfa a Agnes Princezny Windisch-Grätz. Již za druhé světové války pomáhala se sestrou svému otci lékaři v lazaretu v Karlových Varech. Jelikož měla velké množství znalostí z oblasti zdravotnictví, chtěla dál tento obor studovat, což jí však nebylo dovoleno, protože jako žena měla jinou životní roli, a to vdát se a starat se o budoucí rodinu a dům. Po odchodu z Čech do Rakouska pracovala Christiane jako zdravotní sestřička. V době po válce už dál

studovat nechtěla a ani to nebylo možné, neboť rodina po odchodu z Čech nebyla v dobré finanční situaci. Později se přestěhovala do německého Heidelbergu, kde žila až do konce svého života.

Christiane se velmi ráda smála a často svému okolí vyprávěla vtipné příběhy. Rodina ji oslovovala Christl. Nikdy se nevdala, což v poválečné době bylo celkem běžné, protože značné množství mužů zemřelo během války anebo na válečná zranění. Život Christiane byl velmi ovlivněn válkou, soudobou společností a stávajícím pohledem na postavení ženy. Zemřela v roce 1997, ve věku 80 let.

ALFRED MARIA Thun-Hohenstein

* 19. 7. 1918 + 2 / 1943 ?

Alfred byl druhým synem Adolfa a Agnes Princezny Windisch-Grätz. Byl to velmi urostlý muž, vysokého vzrůstu, který bohužel padl během bojů v druhé světové válce. V literatuře od Josefa Kurtaniče je uváděno, že Alfred zahynul v bitvě u Kursku. Rodina však nikdy neměla přesnou informaci, kde zemřel, protože nikdy nebylo nalezeno a identifikováno jeho tělo.

MARIE GABRIELLE Thun-Hohenstein

* 11. 8. 1919 + 26. 3. 2005

Marie Gabrielle byla druhou dcerou Adolfa a Agnes Princezny Windisch-Grätz. Stejně jako její starší sestra Christiane měla předem určenou roli, a to vdát se a pečovat o rodinu. Za války pomáhala společně se sestrou svému otci v lazaretu v Karlových Varech. Poté odešla společně se svými rodiči do německého městečka Schwaigern, kde žila jejich sestřenice z matčiny strany.

Později začala pracovat u Richarda Matuschka-Greifernclau, který měl ve svém majetku zámek

Vollrads. Marie se starala o chod zámku a domácnosti a dohlížela na zaměstnance, zároveň se starala také o dva Richardovy syny – Erweina a Ernsta.

V roce 1999 oba synové Richarda zemřeli. Smrt obou mužů Marii velmi zasáhla a zlomilo jí to srdce. Byla ve své povaze milá a tichá. Také, jako starší sestra, se nikdy nevdala a neměla vlastní děti. V rodině měla přezdívku „Tante Maus“, tedy teta Myš. Zemřela v roce 2005.

MICHAEL PAUL Thun-Hohenstein-Mirbach

* 24. 12. 1921 + 20. 10. 1960

Michael Paul byl pátým dítětem Adolfa a Agnes Princezny Windisch-Grätz. Narodil se v Praze a v Klášterci nikdy trvale nežil, město a rodinu ale navštěvoval. Již jako mladý muž bojoval v druhé světové válce, do jejích bojů byl nucen pod pohrůzkou smrti narukovat jako běžný voják a bojoval na východní frontě, kde byl zraněn. Zasáhl ho šrapnel a ochrnula mu část pravé ruky. Léčil se v lazaretu v Polsku. Jeho zranění s sebou neslo i mnoho komplikací, a proto se v roce 1943 z fronty vrátil. A stejně, jako jeho dvě sestry, pomáhal svému otci Adolfovi, který sloužil jako lékař v důstojnickém lazaretu v Karlových Varech.

Ještě za války odešel Michael do Vídně, kde se staral o rodinný obchod nejen s kláštereckým porcelánem. Za války byly dodávky porcelánového zboží z Klášterce omezené. Po návratu bratra Matthiase z války mu Michael vedení obchodu přenechal a začal studovat medicínu, kterou ale nedokončil, protože se mu narodily děti. Poté pracoval ve farmaceutickém průmyslu.

V roce 1953 se Michael oženil s Margaret Daisy Tetzeli-Rosador, která pocházela z Rokytnice. Měli spolu tři děti – Alfreda Michaela, Aglaia Marii a Johanna Adolfa. Rodina na tom v počátcích nebyla finančně dobře, a tak Michaelova manželka Margaret začala vyrábět klobouky, aby rodině alespoň trochu přilepšila.

Michael nesl kromě svého rodového jména Thun-Hohenstein také přídomek Mirbach. Toto jméno pochází od jeho vzdáleného německého strýce Richarda Mirbach-Harff, který ho krátce po svatbě s Margaret adoptoval, neboť byl bez vlastních dědiců. Po strýcově adopci se rodina ocitla v lepší finanční situaci. Díky tomu se mohla přestěhovat z válkou zničeného malého bytu do většího bytu se zahradou ve Vídni.

Manželství Margaret a Michaela bylo i přes životní obtíže plné lásky a porozumění. Bylo bohužel ukončeno předčasně Michaelovou smrtí v roce 1960 na otravu krve.

Jeho žena Margaret zůstala sama se zlomeným srdcem a se třemi malými dětmi. Nejmladšímu synovi Johannesovi bylo v době smrti otce pouhých devět měsíců. V roce 1963 se Margaret podruhé vdala. Vzala si Bertholda Waldstein-Wartenberg, který pocházel také z Čech, z Třebíče. Berthold byl ředitelem Dvorního archivu a presidentem heraldicko-genealogické společnosti „Der Adler“, také je autorem několika knih. Spolu s Margaret měli dceru Marii Zdislavu, která si v roce 1989 vzala Georga Röhsnera. Marie Zdislava v současnosti pracuje v rakouském Státním archivu ve Vídni a je specialistkou na rodovou historii. Napsala knihu o historii rodu Waldstein.

Rodina se vždy snažila pomáhat své rodné zemi. Přestože byly Čechy uzavřené, sháněli pomoc a potřebné léky, které pak do Čech posílali. Vnímali tuto pomoc jako svoji povinnost – povinnost pomáhat zemi svého původu, zemi svých předků.

LEONHARD Thun-Hohenstein

* 21. 11. 1921 + 17. 12. 1943

Leonhard byl nejstarším synem Paula Thun-Hohenstein a Gabriele Thurn Valsassina-Como-Vercelli. Byl to velmi nábožensky založený mladý muž. Studoval teologii a chtěl se stát knězem, musel ale

stejně jako Matthias, Alfred a Michael narukovat jako voják během druhé světové války. Stal se z něj vojenský pilot, naneštěstí bylo jeho letadlo sestřeleno a on nepřežil. Zemřel v roce 1943.

SOPHIE FRANZISKA

Thun-Hohenstein

* 19. 2. 1923 + 13. 9. 1995

Narodila se v Mnichově jako druhé dítě Paula Thun-Hohenstein a Gabriele Thurn Valsassina-Como-Vercelli. V mládí potkala amerického vojáka Benjamin Woodrow Pennigtona, se kterým utekla do Ameriky. V roce 1947 se vzali, ale manželství trvalo pouhých pět let, protože Benjamin byl na svoji ženu hrubý, ubližoval jí a celkově mezi nimi byly nepřekonatelné rozdíly. Manželství skončilo v roce 1952. Měli spolu syna Georga, který dnes žije v Německu.

Georg Woodrow Pennigton je podruhé ženatý, má čtyři děti a dvě vnoučata. Jeho první žena byla psychologka Anita Lohnberg a má s ní dva syny. Mladší syn Thomas pracuje jako kuchař. Starší syn Paul se v roce 2002 oženil s Clair Liddell a mají spolu dvě děti – Davida a Sarah. Paul se podruhé oženil v roce 1986 s Margot Panny, která stejně jako jeho první žena vystudovala psychologii. S Margot mají dceru Lauru a Sandru. První dcera Laura si v roce 2019 vzala Benedikta Smidta a pracuje jako lékařka. Sandra se žije jako kameramanka.

Sophie Franciska Thun-Hohenstein se po rozvodu s Benjaminem Woodrow Pennigton přestěhovala do Paříže. Byla to velmi krásná žena, a proto začala pracovat jako modelka, předváděla především šperky. Tady se také seznámila se svým druhým manželem Michaelem Prittwitz u.Gaffron. Vzali se v roce 1959. Sophie zemřela v roce 1995 ve věku 72 let.

ELEONORE CHRISTIANE

Thun-Hohenstein

* 2. 8. 1924 + 9. 8. 2013

Eleonore se narodila jako třetí dítě Paula Thun-Hohenstein a Gabriele Thurn Valsassina-Como-Vercelli. Nebyla moc pilná studentka, ale přesto nakonec vystudovala žurnalistiku a stala se z ní známá rakouská reportérka. Ve svých reportážích se zabývala hlavně kulturní oblastí a napsala také několik knih.

Město Klášterec nad Ohří několikrát navštívila a jezdila sem docela často. Eleonore byla velmi chytrá a samostatná žena, která se nikdy nevdala a ani neměla děti. Zemřela v roce 2013.

JOHANN ERNST

Thun-Hohenstein

* 28. 2. 1929 + 7. 8. 1996

Johann Ernst se narodil v Bleiburgu jako čtvrté dítě Paula Thun-Hohenstein a Gabriele Thurn Valsassina-Como-Vercelli. Stejně jako jeho rodiče měl své domovské právo v Klášterci nad Ohří. Kvůli válce byl nucen vystřídat několik škol a nakonec se mu podařilo úspěšně odmaturovat a poté vystudoval vysokou školu se zaměřením na světový obchod. Pracoval jako prokurista a díky své práci také hodně cestoval po světě. Byl to velmi tichý, hodný a láskyplný člověk. Žil ve Vídni. V roce 1954 se oženil s Marií Ildefonsa von Dahmen, které se přezdívalo Marilda. Studovala medicínu, kterou však kvůli onemocnění tuberkulózou nedokončila. Z manželství Johanna a Marie vzešly tři děti – Leonhard, Felix a Christiane Eleonore. První syn Leonhard se narodil v době, kdy Johann ještě studoval, a tak finančně rodinu zajišťovala Marie a rodina musela žít velmi skromně. Při narození druhého syna Felixe již školu Johann dokončoval a poté začal pracovat u BBC.

Rodině se díky nové práci začalo finančně lépe dařit a časem se mohli přestěhovat do většího bytu. Johann

se snažil, aby se jeho děti chovaly tak, jak je vhodné a typické pro aristokraty. Vysvětloval jim, že jejich původ vytváří určitý závazek k hodnotám rodiny, jako je žít křesťanským způsobem života, slušnost, věrnost a spravedlnost.

Johann Ernst rád četl a studoval. Jeho velkým zájmem byly i jeho tři děti, hlavně dcera Christiane. Byl také velmi zručný, dokonce vyrobil několik kousků nábytku pro vlastní potřebu. Po sametové revoluci v roce 1989 se účastnil okružní jízdy rodů Thun a Waldstein po Čechách, kdy navštívily všechny oblasti, které byly s jejich rody spjaty, včetně kláštereckého zámku.

Zemřel v roce 1996. Jeho manželka Marie Ildefonsa žila po jeho smrti u syna Leonharda v Salzburgu. Zemřela v roce 2020.

MARIE ELEONORE

Thun-Hohenstein

* 23. 3. 1956

Marie Eleonore se narodila jako nejstarší dítě Matthiase Oswalda Thun-Hohenstein-Salm-Reifferscheidt a Eleonore Hoyos Freiin zu Stichsenstein. Po maturitě pracovala v kanceláři ve Vídni jako sekretářka. Z Vídně se přestěhovala do Salzburgu, kde pracovala jako vedoucí sekretariátu a v roce 1956 si vzala za muže Johannese, knížete z Orsini und Rosenberg. Marie Eleonore a Johannes mají celkem tři děti – Heinrich, Johanna a Paul.

Později spolu začali manželé i pracovat a založili společnost, která se zabývá investičním poradenstvím.

PAULA CHRISTIANE

Thun-Hohenstein

* 29. 6. 1959 + 28. 7. 2016

Paula Christiane byla třetí dcerou Matthiase Oswalda Thun-Hohenstein-Salm-Reifferscheidt a Eleonore

Hoyos Freiin zu Stichsenstein. Své vzdělání zakončila maturitou. Velmi ráda hrála na klavír a chtěla se stát profesionální klavíristkou, nicméně jí v jejím snu zabránily zdravotní problémy.

Pracovala v kulturním centru ve Vídni. V roce 1987 si vzala za muže Michela Lodi-Fé. Paula s Michelelem spolu měli tři děti – Clementa, Amedea a Ludovica. Bohužel, stejně jako její starší sestra Johanna onemocněla a v roce 2016 ve Vídni zemřela.

LUKAS MICHAEL LADISLAUS

Thun-Hohenstein

* 8. 10. 1960

Lukas Michael Thun-Hohenstein je jediným synem Matthiase Oswalda Thun-Hohenstein-Salm-Reifferscheidt a Eleonore Hoyos Freiin zu Stichsenstein. Je tedy po svém otci v čele klášterecké linie rodu Thun-Hohenstein.

Vystudoval Theresianischen Akademie ve Vídni, kde také odmaturoval. Po maturitě nastoupil k povinnému vojenskému výcviku. Sloužil u radiové a směrové komunikace v telekomunikačním pluku ve Vídni a po dokončení vojenského výcviku začal navštěvovat vídeňskou univerzitu, kde studoval obor ekonomie a podnikání.

Lukas po svém otci Matthiasovi převzal obchod s porcelánem ve Vídni, který ale musel později prodat.

Dnes provozuje lesní podnik na jihu Dolních Rakous, který je už více než 400 let v majetku rodiny Thun. Považuje to za svůj úkol a poslání, i nadále spravovat rodový majetek a udržet jej pro další generace. Také dvakrát navštívil Klášterec.

Je zajímavé, že Lukas, stejně jako jeho starší sestra Marie Eleonore, dodržuje tradici oslovování se v rodině třetí osobou. Pro rodinu to je projev lásky a milého přístupu.

Lukas se neoženil a ani nemá děti. Po Lukasovi bude v čele klášterecké linie Stanislaus, syn Johannese Thun-Hohensteina, bratrance Lukase.

ALFRED MICHAEL Thun-Hohenstein

* 1. 3. 1954 + 26. 12. 2014

Alfred byl nejstarším synem Michaela Thun-Hohensteina-Mirbach a Margaret Daisy Tetzeli-Rosador. Narodil se s onemocněním Trisomie-21. Toto onemocnění je příčinou Downova syndromu. Péče a výchova byla náročná, chodil proto do speciální školy, kde se naučil trochu psát, ale bylo to pro něj velmi složité, protože špatně viděl. Později bydlel ve speciálním domově, kde se velmi rád staral o zahradu. Každý druhý týden, všechny svátky, prázdniny a volný čas trávil se svojí rodinou, kterou bezpodmínečným způsobem miloval. Byl neuvěřitelně laskavý a měl neuvěřitelnou schopnost milovat. Zemřel v roce 2014 ve věku 60 let.

AGLAIA MARIA Thun-Hohenstein

* 15. 10. 1955

Aglaiia se narodila jako druhé dítě Michaela Thun-Hohensteina-Mirbach a Margaret Daisy Tetzeli-Rosador. Její dětství bylo ovlivněno nedostatkem financí v rodině.

Když Aglaie bylo pět let, zemřel jí otec a zůstala sama s matkou a dvěma bratry. V roce 1963 se matka podruhé vdala a Aglaia získala úžasného nevlastního otce, Bertholda Waldstein-Wartenberga, který ji vychovával s velkou láskou a zároveň pro ni byl po celý život nejlepším rádcem. Velmi často spolu diskutovali i o politice, protože zbytek rodiny o ní mluvit nechtěl. Berthold jí vždy vše vysvětlil v kontextu širších souvislostí, nejenom současných, ale i historických. Aglaia už jako dítě toužila poznávat svět, což se jí pak také nakonec splnilo.

V roce 1968 získala naději, že rodná země jejích rodičů bude zase volná a svobodná, ale nestalo se tak. V rodičích a prarodičích cítila zklamání z opuštění svých původních domovů, v rodině se nikdy moc o Klášterci nemluvilo, ale i přesto město a zámek navštívila.

Vystudovala žurnalistiku a historii ve Vídni, Salzburgu a Římě.

V roce 1978 se Aglaia provdala za Dr. Waltera Haggga. Mají spolu tři děti – Agnes Marii, Paula a Clemense. Walter Hagg je vystudovaný operní pěvec a vášnivý historik umění. Působil jako rakouský diplomat v Itálii, Francii, Nigérii, Lucembursku a Irsku. Rodina se proto velmi často stěhovala.

Vždy se velmi zajímala o politiku a také o práci svého manžela Waltera. Sama Aglaia se dokonce v době studií na univerzitě angažovala v evropské politice. Snaží se rovněž pomáhat v zemích třetího světa.

V současné době je Walter již v důchodu a s Aglaiou žijí ve Vídni. Dcera Agnes se provdala za Georga Steinmetzera a mají dvě děti – Amalii a Leopolda. Syn Paul se oženil s Valerií Kyrle a spolu mají tři děti – Paula, Xenii a Felicitas. Nejmladší syn Clemens si vzal za ženu Hannu Karolyi. Mají dvě děti – Faustine a Flavia.

JOHANNES ADOLF Thun-Hohenstein

* 18. 1. 1960

Johannes je třetím dítětem Michaela Thun-Hohensteina-Mirbach a Margaret Daisy Tetzeli-Rosador. V životě ho velmi ovlivnila brzká smrt otce. Jeho kmotrem byl jeho strýc Matthias. Johannes žil s matkou, nevlastním otcem a sourozenci ve Vídni.

Ve škole se setkal s dvěma učiteli, kteří odsoudili jeho šlechtický původ. Učitel matematiky prohlásil, že lidé jeho druhu neumí matematiku a nechal Johannese propadnout. Učitel dějepisu zase obvinil jeho předky

z vykořisťování a týrání lidí. Johannes odmaturoval a nastoupil do armády, kde se stal záložním důstojníkem. Sloužil v Salzburgu, kde začal studovat práva a také hodně cestoval. Johannese ovlivnila situace ohledně železné opony mezi Východem a Západem a její vliv na svobodu. Rakousko, hlavně oblast Vídně, bylo uzavřeno mezi zeměmi, kam se nedalo vycestovat. Přesto se Johannesovi ještě před sametovou revolucí podařilo jednou navštívit Čechy. Mezi roky 2001 – 2003 žil v německém Regensburgu a poté se i s rodinou přestěhoval do Vídně.

V roce 2003 se Johannes oženil s Carolinou Deuticke, se kterou má tři děti – Amelie Inaya, Stanislaus Maximilian a Eleonore Francisca. Syn Stanislaus bude po Lukasovi v čele klášterecké linie rodu Thun-Hohenstein. Manželství Johannese a Caroliny bohužel skončilo rozvodem v roce 2021.

Johannes nejdříve pracoval v oblasti médií, založil jedno z vídeňských rádií a dále působil i v ekonomickém a politickém sektoru. Pracuje jako obchodní kouč a mediátor.

Stejně jako jeho starší sestra Aglaia se zajímá o politiku. Dříve se také Johannes rád účastnil lovů, ale se změnou jeho vztahu k přírodě a jejímu poznání s lovem přestal. S jeho rodem je neodmyslitelně spojena historie porcelánu. I on sám má porcelán velmi rád a mnoho kousků má doma.

Velmi ho trápí, jak velká propast vznikla mezi Německem a Čechami. Chápe, že tato situace má historické důvody, ale bolí ho, když lidé a země, které spolu dříve úzce spolupracovaly, toho teď nejsou v takové míře schopny. Stejně jako jeho rodiče a sestra se zajímá o charitativní práci a podporuje děti v nouzi.

V Klášterci nad Ohří byl již několikrát a při poslední návštěvě vzal s sebou i svou dceru Amelii.

LEONHARD PAUL Thun-Hohenstein

* 11. 4. 1955

Leonhard Paul se narodil jako nejstarší dítě Johanna Ernsta a Marie Ildefonsa von Dahmen. Prožil hezké dětství ve Vídni, ale bylo pro něj velmi složité chovat se tak, jak po něm bylo vyžadováno. Vadilo mu, že se k němu málokdo chová jako k běžnému člověku, mnoho lidí mělo předsudky k jeho urozenému původu.

Nejprve navštěvoval školu Schotten ve Vídni a posléze se přesunul na katolickou internátní školu Kremsmünster v oblasti Horních Rakous, kde odmaturoval. Vystudoval medicínu a zaměřil se na obor psychiatrie pro děti a mládež. Přestěhoval se do Salzburgu, kde začal pracovat v nemocnici, kterou založil jeho předek Johann Ernst Thun-Hohenstein (1643 – 1709), který byl arcibiskupem salzburským. Historie města Salzburg je s rodem Thun-Hohenstein silně spjata a známky působení rodu zde najdeme i dnes.

Z Leonharda se stal univerzitní profesor a vedoucí kliniky.

V roce 1983 se oženil s Ursulou von Stockert, děti nemají. I jeho velmi ovlivnila železná opona a uzavření země před sametovou revolucí. Do Čech se podíval poprvé až po revoluci, kdy navštívil také Klášterec nad Ohří. Byl to pro něj velmi zajímavý okamžik, když konečně mohl vidět, odkud pochází jeho předci. Po svém dědečkovi Paulovi zdědil knihovnu, která je plná velmi zajímavých kousků.

Jeho otec Johann Ernst si velmi zakládal na výchově dětí. Chtěl, aby dodržovaly správné životní hodnoty a pravidla, což bylo velmi náročné.

Na začátku roku 2021, téměř po třiceti letech na klinice, kterou založil, opustil své místo vedoucího kliniky a odešel do penze.

FELIX HEINRICH

Thun-Hohenstein

* 12. 6. 1959

Felix je druhým synem Johanna Ernsta a Marie Ildefonsa von Dahmen. Klidné dětství plné lásky prožil ve Vídni. Nejprve navštěvoval gymnázium ve Vídni a později, stejně jako jeho bratr Leonhard, nastoupil ve 13 letech na katolickou internátní školu Kremsmünster, kde také odmaturoval. Vystudoval práva, ale během studia se oženil a narodil se mu první syn. Proto začal v roce 1983 pracovat v průmyslovém odvětví a v průmyslové oblasti zůstal. Postupem času se díky své pili vypracoval na několik vysokých pozic. V roce 1996 se přestěhoval do Bruselu a později přesídlil dokonce do hlavního sídla společnosti, ve které pracoval, do USA.

Po několika letech se vrátil do Evropy a u stejné společnosti vedl oblast marketingu a komunikace pro Evropu, Střední východ a Afriku. V roce 2007 se vrátil do své rodné země, do Rakouska, kde zastával pozici výkonného ředitele pro Rakousko a později i pro Švýcarsko. V roce 2013 se stal výkonným ředitelem a měl pod sebou 1100 zaměstnanců a 11 výrobních míst po celém světě.

Felix Thun působí i jako viceprezident Americké obchodní komory ve Vídni, je v dozorčí radě společnosti Umdasch Ventures Group a figuruje také ve společnosti Bellaflora GmbH. Dnes Felix provozuje vlastní společnost, která se zaměřuje na rozvoj strategií pro společnosti a startupy. Zároveň podporuje uvádění nových produktů na trh.

Bydlí ve Vídni a rád pobývá v oblasti Toskánska. Mezi jeho zájmy se řadí jeho práce a také se politicky angažuje.

V roce 1983 se oženil s Reginou Marii Frankl, mají spolu tři děti – Matteo Georga, Paula Marii a Filippo Heinricha. Matteo žije ve Švýcarsku. V roce 2017 se oženil s Josefou Lovrek a má dceru Alexiu. Paula

vystudovala politologii a společenské vědy, poté pracovala ve filmovém průmyslu. Dnes spolupracuje se skupinou Teacher for Austria, která vyhledává nadané a schopné lidi, kteří chtějí učit, a tím se snaží vyřešit nedostatek učitelů v Rakousku. Z Pauly se nakonec také stala učitelka. Vdala se za Tobiase a má syna jménem Felix. Třetí Felixovo dítě, syn Filippo, pracuje jako manager obchodního centra v oblasti Horních Rakous a od roku 2016 je ženatý se Stefanií Helbich-Poschacher.

Felix se svým dětem snažil předat, stejně jako jeho otec Johann Ernst, rodové hodnoty, tedy co pro ně znamená jejich původ a rod. Mají zastávat správné životní hodnoty, angažovat se v sociálních otázkách a vést křesťanský život.

Felix Klášterec nad Ohří nikdy nenavštívil. Zná ho pouze z vyprávění svých rodičů a tety Lori. Nikdy nechtěl město navštívit, protože to byla část historie, která již byla ztracena a soustředil se raději na přítomnost a budoucnost. Nakonec ale změnil názor a až bude mít v penzi více času, tak město svých předků navštíví.

CHRISTIANE ELEONORE

Thun-Hohenstein

* 12. 6. 1959

Christiane je jedinou dcerou a třetím dítětem Johanna Ernsta a Marie Ildefonsa von Dahmen. Dětství strávila s bratry a rodiči ve Vídni. Po maturitě vystudovala vysokou školu v oboru udržitelnosti rozvoje a ekologie. Oboru udržitelnosti se stále aktivně věnuje, ale zároveň má se svojí kamarádkou eventovou agenturu. Stejně jako její bratr Leonhard má dobré organizační schopnosti a vytváří akce a projekty na míru.

V roce 1991 si vzala Christiana Bengera, který v rakouské oblasti Kärnten působí jako politik. Spolu mají tři děti – Valentina, Vincenta a Leonharda. Christiane má spolu se svým manželem hospodářství,

kde chovají zvířata a vyrábí vlastní marmelády a paštiky.

Klášteřec nad Ohří navštívila po roce 1989 při okružní cestě rodů Waldstein a Thun po jejich původních majetcích v českých zemích.

SLOVNÍČEK POJMŮ

Arkáda

Architektonický prvek tvořený obloukem, který nesou pilíře nebo sloupy – řada pak tvoří sloupořadí. Označit jako arkádu můžeme také arkádovou chodbu.

Atika

Architektonický prvek, který prodlužuje fasádu budovy nad hlavní římsu, aby opticky zvýšila budovu. Při pohledu z ulice částečně zakrývá střechu.

Benediktýni

Nejstarší mnišský řád západního křesťanského okruhu. Řídí se řeholí sv. Benedikta z Nursie, která byla sepsána již v 6. století v klášteře Monte Cassino.

Carlo Lurago

Narodil se v roce 1615 na severu Itálie a patřil k významné rodině stavebníků, která v Čechách zanechala neshaditelné stopy. Jeho přítomnost zde byla poprvé doložena v roce 1635, kdy se měl v Praze objevit jako svědek na svatbě Antonína Aichla. Měl dva syny, ale oba zemřeli velmi mladí. Společně se svým synovcem, jménem Francesco Antonio Lurago, založil prosperující stavební společnost. V průběhu života se stal jedním z nejvýznamnějších představitelů českého baroka. Zemřel v Pasově v roce 1682.

V Praze patří mezi jeho nejvýznamnější díla Lidový dům, v současnosti sídlo české sociálně-demokratické strany, dříve Losyovský palác postavený pro Jana Antonína Losyho z Losinthalu, dále budova Klementina, kostel sv. Ignáce na Karlově náměstí či bývalá jezuitská kolej u sv. Mikuláše na Malostranském náměstí, v současnosti sídlo Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy.

Z těch mimopražských jmenujme radnici v Náchodě, kostely v Kadani, Chomutově či Hradci Králové, poutní kostel na Svaté hoře u Příbrami, poutní kostel Svatý Jan pod Skalou u Berouna či zámek Humprecht u obce Sobotka.

Carlo Lurago zanechal své stopy také v zahraničí, mimo jiné v sousedním Polsku, Německu či Rakousku.

Dekrety prezidenta republiky

Dekrety prezidenta republiky, známé též jako Benešovy dekrety, je označení souboru dekretů vydaných Edvardem Benešem během druhé světové války a krátce po jejím konci. Byly platné po dobu, kdy nebylo možné vykonávat zákonodárnou moc prostřednictvím Národního shromáždění.

Ferdinand II. Štýrský

Král římský, král český, uherský, chorvatský a arcivévoda rakouský. Nebyl příliš obratný politik a nechvalně se proslavil jinak. Byl hluboce věřící katolík. Dokázal definitivně upevnit vládu svého rodu a zlomit stavovské monarchie, tím položil základy absolutismu v habsburské říši. K tomu mu dopomohlo vítězství nad českými stavy za začátku třicetileté války. Po této fázi tak následovala doba tvrdé rekatolizace spojená s velkými konfiskacemi a rozkrádáním majetku velké části české šlechty, masovou emigrací protestantské inteligence-šlechticů a měšťanů.

Fictumové

Šlechtický rod původem z Durynska. Jméno odvozovali od latinského vicedomus, zastávali úřady dvorních maršálků ve službách u saských knížat. Fictumové se dostali na české území v polovině 15. století. Jako první přišel roku 1451 Opl z Fictumu. V roce 1453 koupil hrad Nový Šumburk a odkázal ho svým čtyřem synům. Jména bratrů Bernarda a Ditricha z Fictumu jsou spojena se založením františkánského kláštera v Kadani. Náhrobek příslušníka rodu Fictumů je umístěn na nádvoří zámku v Klášterci. Kryštof z Fictumu také nechal postavit zámek v Klášterci nad Ohří, viz část Zámek Klášterec nad Ohří. Zajímavostí je, že Markéta Razická z Fictumu byla manželkou Thyga Thycosena Brahe, třetího syna slavného Tycha de Brahe.

Jan Brokof

Původně Luterán a první ze slavných sochařů tohoto jména. Narodil se v roce 1652 ve Spišské Sobotě. Vyučil se řezbářem, v letech 1675–1680 pobýval v Praze, kde se školil u neznámého mistra a Prahu opustil kvůli morové epidemii. Původně měl namířeno do Řezna, získal však velice zajímavou zakázku od hraběte Matyáše B. Wunschwitze. Byl to úkol nesmírně významný, jednalo se o vytvoření modelu svatojánské sochy pro Karlův most, a to podle skici sochaře Matyáše Rauchmillera. Přibližně v této době také opustil svou luteránskou víru a konvertoval ke katolictví. Zakázka dřevěného modelu podle Rauchmillerovy skici mu zajistila jméno, prostředky i nové zakázky.

V západních Čechách působil také u Karla Maxmiliána Lažanského v Manětíně, kde vytvořil dřevěné sochy světců pro kostel sv. Barbory a v letech 1685–87 pobýval u Michala Oswalda Thuna v Klášterci nad Ohří.

V Klášterci se mu také v roce 1686 narodil jeho nejstarší syn, Michal Jan Josef Brokof.

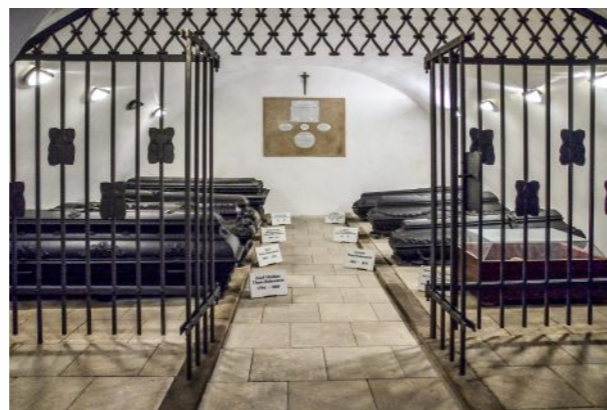
V roce 1687 odešel Jan Brokof s manželkou a synem do

služeb Jana Adama Hrzána na Červený Hrádek u Chomutova, kde se mu o rok později narodil zřejmě nejslavnější nositel jména Brokof – Ferdinand Maxmilián.

Jan Mikuláš Weber

Narodil se v roce 1734 v dolním Alsasku a u svého otce se vyučil lesnickému řemeslu. V roce 1779 byl jmenován lesmistrem. S hrabětem Františkem Josefem Thunem se seznámil v roce 1782, ten ho požádal, aby s ním odešel do Čech jako jeho vrchní lesmistr.

Byl to on, kdo u nás v zemědělství zaváděl pěstování nových plodin – například červený jetel a údajně také brambory. Cítil na chov ovcí a regulované pěstování lesů. V roce 1788 byl propuštěn z hraběcích služeb. Po mnoha pokusech s výrobou porcelánu založil v roce 1794 podnik a začal zde porcelán vyrábět.

Rodová krypta klášterecké linie rodu Thunů v kostele Nejsvětější Trojice v Klášterci nad Ohří

Krypta

Prostor pod kostelem, jakási podzemní kaple, kde spočinul světec, jemuž byl kostel zasvěcen. Pohřbívali se zde také církevní hodnostáři či panovníci.

Lapidárium

Místo nebo instituce, kde jsou shromažďovány a vystavovány předměty z kamene - sochy, náhrobky, pomníky, kašny, kamenné části staveb jako sloupy či pilíře atd.

Napoleonské války

Válečné konflikty probíhající v letech 1803 až 1815. Napoleonská Francie byla nakonec poražena, což vedlo k restauraci rodu Bourbonů. Napoleonské války byly ukončeny až porážkou Napoleona I. v bitvě u Waterloo 18. června 1815 a druhou pařížskou mírovou smlouvou.

Pozemková reforma

Šlo o vyvlastnění či zestátnění a následné přerozdělení pozemků, zejména zemědělských a lesních. Začala v dubnu 1919 tzv. záborovým zákonem, kterým došlo k zestátnění zemědělské půdy čítající více než 150 ha (nebo celkovou nad 250 ha) za náhradu. Thunové byli evidováni jako osmý největší držitel půdy šlechtického původu v Čechách a v rámci pozemkové reformy jim byla zabavena i část kláštereckého panství.

Rekatolizace

Násilná – tvrdá či nenásilná; znovuobracení křesťanů- nekatolíků na víru. V Českých zemích probíhala po bitvě na Bílé hoře (1620), řízena byla českým králem a římským císařem podle pravidla Cuius regio, eius religio – Koho vláda, toto víra.

Salm-Reifferscheidtové

Původní německý šlechtický rod. Pochází ze středního Porýní, první zmínka o tomto rodu pochází z 12. století. Jsou dodnes žijícím rodem.

Sgrafito

Technika grafické výzdoby omítek. Vznikla v období renesance, kde prodělala největší rozkvět a znovu se

objevila v novorenesanci. Princip spočívá v nanesení dvou různobarevných vrstev omítky, přičemž části horní ještě vlhké vrstvy se odstraní škrabáním, odhalená kontrastující spodní vrstva pak tvoří požadovanou dekoraci vnější fasády, případně i stěn interiérů staveb. Charakteristická jsou obdélníková sgrafita, tzv. psaníčka.

Šumburkové

Šlechtický rod původem ze Saska-Anhaltska. Do Čech přišli ve 13. století, své jméno odvozovali od německého hradu Schönburg. České větve rodu vymřely v 16. století a novou českou větev potom založil politik a diplomat Alexandr Schönburg.

Třicetiletá válka

Válečný konflikt probíhající na evropském území v letech 1618–1648, který byl ukončen tzv. Vestfálským mírem. Byl vyvrcholem sporů mezi římsko-katolickou církví a zastánci reformace – kalvinismu a luteránství. Mimo to šlo o politický boj o nadvládu v Evropě. Začala odporem českých stavů proti panovníkovi. Boje ovlivňoval také konflikt mezi Nizozemím a Španělskem, tzv. Nizozemská revoluce.

AUTOŘI PUBLIKACE

Autorky textu
Bc. Tereza Pazderová, Mgr. Lenka Fricová
Publikace vychází z bakalářské práce Terezy Pazderové *Kláštřecká linie rodu Thun-Hohenstein* po roce 1945.

Autoři současných fotografií
Martin Motlík, Mgr. Vojtěch Marvan

Portréty Thunů - dostupné snímky z webových stránek
Archiv Národního památkového ústavu

Historické fotografie - Archiv města Klášterce nad Ohří

Grafický návrh a tisk brožur
Veronika Matějčková - DEFT design s.r.o.

JOSEF OSWALD III.

Thun-Hohenstein-Salm-Reifferscheidt

{ 1878 - 1942 }

ADOLF MARIA

Thun-Hohenstein
{ 1880 - 1957 }

MATTHIAS OSWALD

Thun-Hohenstein-Salm-Reifferscheidt
{ 1914 - 1991 }

CHRISTIANE JOHANNA

Thun-Hohenstein
{ 1917 - 1997 }

ALFRED MARIA

Thun-Hohenstein
{ 1918 - 1943? }

MARIE GABRIELLE

Thun-Hohenstein
{ 1919 - 2005 }

MICHAEL PAUL

Thun-Hohenstein-Mirbach
{ 1921 - 1960 }

LEONHARD

Thun-Hohenstein
{ 1921 - 1943 }

SOPHIE FRANZISKA

Thun-Hohenstein
{ 1923 - 1995 }

ELEONORE CHRISTINE

Thun-Hohenstein
{ 1924 - 2013 }

JOHANN ERNST

Thun-Hohenstein
{ 1929 - 1996 }

MARIE ELEONORE

Thun-Hohenstein
{ *1956 }

JOHANNA GABRIELLE

Thun-Hohenstein
{ 1958 - 2015 }

PAULA CHRISTIANE

Thun-Hohenstein
{ 1959 - 2016 }

LUKAS MICHAEL LADISLAUS

Thun-Hohenstein
{ *1960 }

ALFRED MICHAEL

Thun-Hohenstein
{ 1954 - 2014 }

AGLAIA MARIE

Thun-Hohenstein
{ *1955 }

JOHANNES ADOLF

Thun-Hohenstein
{ *1960 }

GEORG

{ *1949 }

LEONHARD PAUL

Thun-Hohenstein
{ *1955 }

FELIX HEINRICH

Thun-Hohenstein
{ *1959 }

CHRISTIANE ELEONORE

Thun-Hohenstein
{ *1963 }

HEINRICH JOHANNA PAUL
{ *1979 } { *1981 } { *1982 }

KATHARINA PHILIPP VALERIE MATTHIAS
{ *1985 } { *1988 } { *1990 } { *1991 }

CLEMENTE AMADEO LUDOVICO
{ *1988 } { *1989 } { *1994 }

AGNES PAUL CLEMENS
{ *? } { *? } { *? }

AMELIE INAYA

Thun-Hohenstein
{ *2003 }

STANISLAUS MAXIMILIAN

Thun-Hohenstein
{ *2007 }

ELEONORE FRANZISKA

Thun-Hohenstein
{ *2011 }

MATTEO GEORG
Thun-Hohenstein
{ *1984 }

PAULA MARIE
Thun-Hohenstein
{ *1988 }

FILIPPO HEINRICH
Thun-Hohenstein
{ *1990 }

LEONHARD VINCENT VALENTIN
{ *1997 } { *1994 } { *1993 }